

Maria Pallarès Sans

UN RECORD EMOCIONAT

Aquest escrit és per a tu, Maria. Escric poc, és cert, però és que jo, més que a través de la paraula escrita virtualment, em poso en contacte amb tu a través de la pregària que és una comunicació infinitament més rica. De tota manera, ni que sigui per fer un record explícit de tu en aquestes dates, m'agrada fer-ho d'aquesta manera. Aquesta vegada, però, m'has de permetre que parli del record emocionat de la teva família.

Escric encara “tocat” per la celebració joiosa, sentida i entranyable del matrimoni d'en Pep i Maria. Especialment commovedores varen ser les paraules d'en Pep a l'hora del convit. Crec que tots ens emocionàrem. Encara veig els “rostros trasmudados” dels teus pares. Els felicito –a Pep i Maria- pel testimoni tan profundament humà i cristià que ens varen transmetre. Són molt valents i això ens estimula a tots. Per una altra banda, sense deixar de ser els protagonistes de la festa no hi faltà un record emocionant per a tu, Maria, que fa cinc anys ens vares deixar. En aquells moments (jo diria que en tota la celebració) la teva presència es va notar com una fragància sublim i silenciosa. Dono les gràcies, doncs, a en Pep i Maria, per a deixar-nos participar d'aquest moment tan significatiu per a ells, com també ho ha estat per als pares, el germà Dídac i per a la família tota. Va ser una celebració que per a tots nosaltres va significar un moment de creixement personal, de creació de “vincles” tal com ho expressa la poesia de Joan Vinyoli que acompanya aquest escrit. Llegiu-la a poc a poc. Admet segones i terceres lectures:

VINCLES

Pot ser cosa dels ulls,
però puja del fons,
inesperadament,
cap a lligar-nos més.
Vida que es fa cap a més vida,
sense excessos de fe.

Altres ho juguen tot
a un il·lusori guany.
Nosaltres esperem. Cap on anem?
Som instruments d'alguna força
que ens té a les mans,
lliurant-nos l'un a l'altre,
guardant-nos l'un a l'altre.

Un altre text poètic del mateix autor que porta per títol “Brindis”. No és un brindis qualsevol ni superficial. Amb aquestes paraules brindo per la felicitat dels nuvis i per a que ens arribi un bocinet de la seva joia a nosaltres que som tan pobres...

Maria Pallarès Sans

BRINDIS

Són poques les paraules
per a contar la vida.
La mà del temps,
estrenyem-la, però
sense mai retenir-la.
Que els gestos siguin continguts.
Només posar la mà
necessitada amb urgència quieta
sobre una espatlla un moment.
Llavors l'aigua s'atura.

Ramon Vilar i Herms
Barcelona, 3 d'octubre de 2008